

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת משפטים תשע"ט

כמה משפטים!

הסבה היא, שה' רוצה שהחיים שלנו יהיו חיים טובים ומוסריים. ה' רוצה שהבנים שלו, עם ישראל, יתנהגו בצורה טובה גם בינם לבין חבריהם. לכן הוא צוה אותנו בתורה כיצד להתנהג.

על ידי קיום מצוות התורה, נהיה אנשים טובים ונתנהג באופן ראוי, וכך העולם כלו יהיה במצב טוב יותר.

בפרשת משפטים כתובות מצוות רבות מאד. במיוחד עוסקת הפרשה במצוות שבין אדם לחברו ובדיני ממונות. התורה ממש אומרת לנו כיצד להתנהג בכל יום ויום, בינינו ובין חברינו ושכנינו.

אבל למה? מה אכפת לה' שנעשה מה שאנחנו רוצים? מדוע הוא נתן לנו הרבה מצוות שקשורות לכל יום ולכל זמן כמעט?

2 שעת סיפור

4 הגאון המתנשא

ערוץ מאיר לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

סוף חמוץ

לפני מספר שנים בחפירות ארכיאולוגיות שנערכו אי שם בצפון אש"לה, במרתף קדום שהיה נראה כמו ארמון אצולה ישן, באחת הפנות החשוכות נמצאה חבית עץ קטנת ממדים.

עוד גרוטאה, סברו הארכיאולוגים ולא יחסו לה חשיבות. רק אחד מהם, שבין שאר תחביביו היה גם יינן, התבונן וגלה ענין. מקומה של החבית, צורת השכיבה שלה, סוג העץ שממנו הייתה עשויה, גרמה לו לחשב שיש בה משהו ששווה בדיקה.

הוא לקח את החבית ליד, טפל בה בזהירות ונקה אותה משכבות האבק שהצטברו עליה. האדרנלין בדמו זרם בקצב מואץ. הוא חש כי סף ההתרגשות שלו צובר שיאים חדשים, בהתחשב בעובדה שהפעם האחרונה שבה בקר אי מי במרתף הייתה לפני תשע מאות וחמשים שנה, הייתה לו סבה טובה לחשב כי ברגעים אלו ממש הוא מחזיק בידיו את חבית היין העתיקה ביותר בעולם.

החריטה שאותה גלה על גבי החבית הצליחה להפתיע אותו עוד יותר. בחריטה אפנתית שנשאה את התאריך 995 תאר

כי היין שבחבית הנו יוון ישן נושן מבציר הענבים המשבח של שנת 415.

הוא קפץ בהתרגשות, היה לו ברור שערך של החבית הזו, שללא ספק הנה חבית היין העתיקה בעולם, ובנראה, גם מכילה את היין המשבח ביותר, נאמד במאות מיליוני דולרים. הוא הניח את החבית בזהירות וידע כי המקצא הזה עתיד לעורר הדים בעולם.

ואכן, השמועה פרסה לה כנפיים, ומאות אנשים בעלי ענין בארכיאולוגיה וביון הביעו התעניינות בממצא, הם בקשו לבחון את החבית מקרוב, לעמד על טיבה ולבדק אותה בבדיקות מעבדה לגלות כי אכן מדובר בחבית עתיקת שנים ולא בזיוף. החברה הארכיאולוגית שברשותה היה הממצא הקר הזה, ערכה את כל הבדיקות הדרושות במיטב האמצעים שברשותם, ומתחים בעלי שם הוציאו חת דעת כי אכן מדובר בחבית היין העתיקה בעולם.

לאור ההתעניינות הכלל עולמית בחבית היין ההיסטורית, החליטה החברה לא להחזיק את החבית בנשותה, גם לא לאחסנה במוזיאון כלשהוא, אלא להעמידה לרשות הצבור במכירה קמבית.

אלפי חובבי עתיקות, ייננים, וסתם אספנים בעלי הון, קבלו הודעה על קיימה של המכירה, הם בקשו לאשר את השתתפותם על ידי רכישת כרטיס כניסה שגולות אלפי דולרים, זאת במטרה למנוע השתתפותם של סקרנים למיניהם במכירה שאמורה להיות יקרתית ויחודית.

מאות הגיעו להשתתף במכירה הפמבית, מחיר הפתיחה הגבוה שעמד על לא פחות מ-50 מיליון דולר לא עצר בעדם,

ואז החלה ההתנפלות. זה התחיל בראשון שהתכופף ארצה על ארבע, נותן לחליפתו הקרה לטבל בינו, והחל מלקק במרץ. ואחריו קלם, על חליפותיהם, עניבותיהם ומעמדם המכבד, קלם רכנו ארצה כמו היו עדר כלבים, ולקקו. והעונו את פניהם בגעל.

חמוץ... מגעיל... דוחה...

זה היה היין הנכסף ששכב במרתף מאות שנים, עלה חצי מיליארד דולר, והמתין מאות שנים בסבלנות רק כדי לגלות שהוא חמוץ.

סביר להניח שאלולא נפלה החבית, לא היו מגלים לעולם כי היין חמוץ. איש היה מניח את היין מאחורי זכוכית משרינת בחדר העתיקות שלו. נכדו חסר הסנטימנטים שהיה יורש את האוצר הזה היה מציץ אותו למכירה פומבית נוספת וגורף הון. רק כדי שהחבית תשפון שוב מאחורי זכוכית של חובב עתיקות נוסף, וחוזר חלילה. איש לא היה יודע לעולם שהיין הקר והמשפח הוא יין חמוץ...

• • •

ואנחנו, האם אין אנו משקיעים פמיות של כח ואנרגיה, בהשקעות כאלו או אחרות שנראות לנו בעלות ערך ובעלות משמעות, בעלות חשיבות ומהות. ויום אחד צלולים אנו לגלות שכלום, אפס, הכל חמוץ, מר, ריק מכל תקן.

מחשבה מעמיקה, הצמדות לערכי אמת, בדיקה יסודית צמודה למקורות היונקים מפסדת עקבית ומבססת - תוביל אותנו להשקיע את כחנו ואת מרצנו במשהו אמתי, חד משמעי. קצה שתחלתו אמת, מהותו אמת, וסופו אמת.

המשתתפים היו בעלי הון שגלו ענין בחבית המיוחדת, כל אחד מהם מוכן היה להשקיע הון עתק, ולו רק כדי שחבית היין העתיקה והמשפחת בעולם תהיה ברשותו.

המכירה נפתחה בהצגת החבית בפני הנוכחים, על הקיר הקרנו תמונות מאתר החפירות, השמעו חוות הדעת של מיטב הממחים בתחום, והנוכחים החלו מתחרים בהצעות מחיר.

המחירים עלו בקצב מסחרר, בזה אחר זה נשרו רב המתמודדים. בכל זאת, גם לשגעון יש גבולות. כשצגה המכירה הדיגיטלי הורה על 250,000,000 נותרו רק שני מתמודדים עתירי הון, שהתחרו ביניהם במאבק כבד אישי, מי יזכה להיות בעליו של היין המיוחד.

תמורת חצי מיליארד דולר נמכרה החבית בסופו של דבר למיליארדר צרפתי קשיש, אספן עתיקות משפיע וחובב יינות. באותו רגע לא היה מאשר ממנו.

בהתגששות עלה אל הבמה, החזיק את החבית בשתי ידיו, וכאלו קבל זריקת מרץ, החל לקול תרועת הנוכחים קופץ ומפזז כשהחבית בידו, באותם רגעים דומה היה יותר לעלם צעיר ותוסס מאשר לקשיש כבד גוף.

כעבר דקות אחדות בעודו מתנשם ומתנשף הרים את החבית אל על, קד קדה לצבור המריע. ואז, ברגע קט של חסר זהירות

נפלה החבית... התנפצה... תכולתה היקרה נשפכה ארצה...

ואחריה באה - דממה... תדהמה... הלם...

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

הגאון המתנשא / א

פתאום ראה אלי מרחוק את מרדכי מחזיק את דף המבחן שקיבל. בראש המבחן של מרדכי התנוסס הציון 60. אלי הרגיש איך שמחה ממלאת את ליבו. הוא מיהר אל פיני וסינן בין שיניו: "הנה הגאוותן של הכיתה קיבל את המכה שלו... הוא קיבל 60!". ושניהם צחקו מלוא פיהם.

לפתע שם אלי לב למשהו מעניין: הציון במבחן של מרדכי היה כתוב בעט כחול, ולא בעט אדום. הוא התקרב מעט וראה את הערת המורה: "מרדכי, ישר כוח גדול! ידעתי שאתה יכול. בעזרת ה' תתקדם ותגיע לציונים גבוהים בהרבה!". המורה לא הסתפק בכך והוסיף סמיילי מחייך בצד ההערה.

אלי הרגיש שהכעס הולך ובווער בו. "איזו חוצפה!", אמר לפיני. "המרדכי הזה קיבל את אותו הציון שאני קיבלתי, אך בעוד שאני זכיתי בהערה חמורה, הוא מקבל שירות ותשבחות! את זה אני לא יכול לסבול!" אלי כבר לא ניסה להנמיך את קולו ולהסתיר את כעסו. הוא רץ אל המורה, וכמעט בצעקות אמר לו: "המורה! מה זה הדבר הזה? אני קיבלתי בדיוק את אותו הציון של מרדכי, והוא קיבל הערה טובה ולי כתבת הערה גרועה. מה זה צריך להיות?!"

"אלי, לא כך מדברים אל המורה. בבקשה צא מהכיתה וגש לחדר המנהל. אני אגיע לשם תיכף". אלי יצא בעצבנות מהכיתה וטרק את הדלת.

המשך בשבוע הבא

"תראה את הגאון הזה", לחש פיני לאל, והצביע על מרדכי שישב שני שולחנות לידם. "תמיד הוא מסיים את העבודות בתוך רגע. רק אנחנו צריכים לשבור את הראש!"

"נכון, אתה צודק. תמיד הוא יושב ככה בצד לעצמו, וגומר הכול תוך רגע. לדעתי הוא גם סתם מתנשא... אף פעם לא מדבר עם אף אחד בזמן השיעור. כאילו הוא צדיק הדור. ועוד המורים אוהבים אותו. אני לא סובל ילדים כאלה!", ענה אלי ולא הרגיש שהוא כבר כמעט צועק.

"אלי, העבודה שלך כבר מוכנה?", שאל המורה. "אאממ... כן... כלומר כמעט, עוד רגע ואני מסיים." "אז למה אתה מדבר?", גער בו המורה ואלי חזר לעבוד.

בגמר הלימודים יצאו אלי ופיני ביחד הביתה, ובדרך המשיכו בשיחתם, בלי לשים לב שהם מדברים הרבה לשון הרע על מרדכי בן כיתתם. כשהם נפרדו לביתם הם כבר החליטו שמרדכי הוא הגאוותן של הכיתה ושמיהוים הם לא מתייחסים אליו.

למחרת היתה בכיתה חלוקת מבחנים. המורה החזיר את המבחנים בתורה מלפני שבוע. על דף המבחן של אלי התנוסס הציון 60 בכתב אדום, ולידו הערה גדולה: "אלי, ציפיתי ממך ליותר. אם לא תהיה התקדמות אדבר עם ההורים". אלי הרגיש רע מאוד. הוא דווקא התכוון למבחן הזה יחסית הרבה... טוב, לא הרבה אבל גם לא כל כך מעט.

שאלות בכרשה

1. כמה שנים עובד עבד עברי?
2. למי נועדו ערי המקלט?
3. מי שחפר בור ונפל בו שור, האם הוא חייב בתשלום על נזקיו?
4. מה הדין של מי שגנב שור ומכר אותו?
5. האם מותר לתת בשר טרפה לכלב?
6. איזה חג נקרא "חג הקציר"?
7. כמה זמן היה משה בהר סיני כשעלה אחרי מתן תורה? (סוף הפרשה)

חידת חדגא:

מצאו לפחות 3 מצוות שונות שמוזכר המספר 6 בהקשרן!

חידת פולקע:

איזו אבן מאבני החושן מוזכרת בפרשה?

"שור או חמור"

רק שניים מהאיורים זהים לגמרי.
האם תוכלו לגלות אותם?

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

טליה: בפֿרשֶׁה ישַׁ כָּל כֶּךָ הִרְבֵּה בַּעֲלֵי חַיִּים שֶׁהָיִים אֲנַחְנוּ בְּכָלֵל לֹא רוֹאִים...

בְּנִי: נָכוֹן. הִרְבֵּה הִלְכוֹת כְּתוּבוֹת עַל שׁוֹר וְעַל חֲמור אוֹ עַל שֶׁהָיִי. מְתִי בִּפְעַם הָאֲחֵרוֹנָה מִיִּשְׁהוּ פֶּה רָאָה אֶת בַּעֲלֵי הַחַיִּים הָאֵלֶּה?

נַעֲמָה: כִּיּוֹם הֵם בָּאֵמֶת אֵינָם מְצִיִּים בִּינּוּ. אֲבָל אֵל תִּשְׁכַּחוּ שֶׁבַּעֲבָר הֵם הָיוּ מְאֹד מְצִיִּים. לְהִרְבֵּה אֲנָשִׁים הָיוּ פְּרוֹת וְחֲמוּרִים לְצַרְכֵי מִזֹּן אוֹ מִשָּׂא. לָכֵן הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת מֵהֶם הַדִּינִים שֶׁקְּשׁוּרִים לְאוֹתָם בַּעֲלֵי חַיִּים.

טליה: אֲבָל מַה זֶה מְשַׁנֶּה לִּימִינוּ? הֲרִי הָיִים אֵין לָנוּ לֹא שׁוֹר וְלֹא חֲמור. כִּמְעַט לֹאֲךָ אֶחָד אֵין!

בְּנִי: פֶּעַם לְמַדְנוּ בִּכְתָּה אֶת מִסְכַּת כֶּבֶד קָמָא בְּגִמְרָא. הַמּוֹרָה הַסְּבִיר לָנוּ שְׁלֵמוֹת שְׁהַמְקָרִים שֶׁל הַהִלְכוֹת וְהַדִּינִים הָאֵלֶּה לֹא כָּל כֶּךָ מְצִיִּים בִּימִינוּ, בְּכָל זֹאת חָשׁוּב מְאֹד לְלַמֹּד אוֹתָם. אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהוּא אָמַר שֶׁאֲפָשֶׁר לְלַמֹּד מֵהֶם הִלְכוֹת גַּם לִימִינוּ.

נַעֲמָה: אִזְּ קֹדֶם כָּל חָשׁוּב לְזָכֹר שֶׁלִּמּוּד תּוֹרָה הוּא מְצוּה בִּכְפִי עֲצָמָה, גַּם בַּדְּבָרִים שֶׁאֵינָם מְצִיִּים כִּיּוֹם. אֲבָל מַעֲבָר לָךְ - לִפִּי הַדִּיעוּעַ לִי הִרְבֵּה הִלְכוֹת שֶׁקְּשׁוּרוֹת בְּדִינֵי מְמוֹנוֹת וְלִמְדוֹת מִקֶּשׁ מִהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

בְּנִי: אֲנִי זֹכֵר שֶׁהַמּוֹרָה הַסְּבִיר לָנוּ שֶׁפּוֹסְקֵי הַהִלְכָה מְשׁוִיִּים אֶת הַמְּצִיאוֹת שֶׁל הָיִים לְמַצִּיאוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכֵכָה אֲפָשֶׁר לְלַמֹּד הִלְכוֹת. הוּא אָמַר שֶׁגַּם בְּהִלְכוֹת שַׁבָּת, לְמִשְׁלַל, לּוֹמְדִים כָּכָה. הֲרִי בַּעֲבָר לֹא הָיָה חֲשָׁמֶל וְעוֹד הִרְבֵּה דְּבָרִים לֹא הָיוּ קִימִים. אֲבָל הַפּוֹסְקִים הֵבִינוּ לָמָּה כָּל דְּבַר דּוּמָה, וְלָכֵן כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מְתַאימִים גַּם לִימִינוּ!

בן

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!